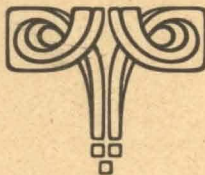

KÆRLIGHED OG VENSKAB

En spændende Roman
fra det virkelige Liv.

*Udbygt af
Jule-Kalender*

Dansk Kunstfilm i 50 Billeder.

1911

F: Aug. Blom?

Hovedpersonerne:

Yvonne Breville }
Edith Brun } Veninder.

Kai Horning, Direktør for en Fægteskole.

Disse Hovedroller spilles af Fruerne

Agnete Blom

og

Clara Wieth

samt Hr.

Aage Fønss.

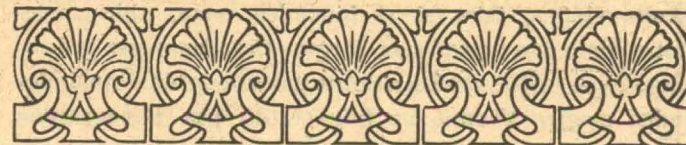
Afdelingerne:

1. Morgen-Motion.
2. To Veninder.
3. Et Sorgens Budskab.
4. En lille Trøsterinde.
5. Rejse-Forberedelser.
6. Godnat!
7. Farvel til Pensionen.
8. Den sidste Afsked.
9. Bryllupsfesten.
10. I Hvedebrødsdagene.
11. En ensom Fugl.
12. Invitationen.
13. Et Afslag.
14. Mellem blanke Klinger.
15. Den berømte Diva.
16. Koncerten.
17. Veninderne mødes.

18. Ved Souper'en.
19. Lynet slaar ned.
20. Divaen er træt.
21. Fader- og Moderglæder.
22. Hun kommer!
23. Ankomsten.
24. Glade Dage.
25. En farlig Sport.
26. Paa Hesteryggen.
27. En standhaftig Kvinde.
28. Et lille Parti.
29. Yvonne falder for Fristelsen.
30. Paa Vej til Badet.
31. Livsglæde.
32. Mellem Klitterne.
33. Den kaade Leg.
34. Straffen.
35. Naar Kærligheden dør.
36. Kvalfulde Timer.
37. I Fægtesalen.
38. Hjerterne mødes.
39. Stum af Sorg.
40. „Lad os hellere holde op!“
41. Hævn!
42. Mørke Tanker.
43. Satisfaktion.
44. Den eneste Udvej.
45. „Kom herud straks!“

46. „Du maa give mig Oprejsning!“
47. Et vanskeligt Valg.
48. Paa Liv og Død.
49. Lastens Triumf.
50. „Tilgiv mig, min Elskede!“

Den blonde, blide Edith Brun og den mørke, viltre Yvonne Breville er Pensionens urolige Hoveder. I Gymnastiktimen, under Læsningen, kort sagt alle Vegne,

Farvel til Pensionatet.

fjanter og pjanker de, som de to kaade, livsglade Børn, de er, fuldt ud lykkelige over Livet og over, hvad Livets er.

Men en skønne Dag strømmer Ulykken ind over dem.

Ediths Moder kommer ud til Pensionen med et Sorgens Budskab: Ediths Fa'er er død, og nu maa hun selvfølgelig komme hjem straks for at sprede lidt Sol ind i Moderens triste Ensomhed.

Det er et haardt Slag for de to smaa Veninder at skulle skilles, ikke at se hinanden mere, aldrig mere betro hinanden deres smaa Sorger. Graaden staar i de to unge Pigers Øjne, da Kufferterne pakkes, og da Forstanderinden nægter Yvonne at følge Edith paa Banegaarden, ser hun sit Snit til at hænge bag paa Bilen, saa hun paa denne Maade alligevel kommer til at give Edith det sidste Afskedskys paa Banegaarden.

Tiden gaar, og de to Veninder fjernes mere og mere fra hinanden.

Bryllupsfesten.

Yvonne, der fra Barn har haft en prægtig Stemme, arbejder flittigt for at faa denne videre uddannet. Hun har hverken Slægt eller Venner, en fremmed Fugl i et fremmed Land, der udelukkende er henvist til at stole paa sig selv.

Edith derimod gaar frem ad den engang afstukne Bane for unge Piger af god Familie. Hun bliver forlovet med en flot Officer, Kai Hornung, Direktør for en Fægteskole. Aaret efter er hun gift, og atter Aaret efter kredser alle hendes Tanker om den søde, lille Pige, hun har født til Verden.

Men midt i al hendes Lykke har hun dog Tid til at tænke paa Veninden, og da hun faar opspurgt, hvor hun er, skriver hun til hende og inviterer hende til at besøge sig, for at ogsaa hun kan faa Del i hendes uendelige Lykke.

Men Yvonne siger Nej. Hun er ung og ærgerrig og vil frem i Verden. „Naar jeg engang som en berømt Kunstnerinde trænger til Hvile, benytter jeg mig af dit elskværdige Tilbud“, skriver hun tilbage, og dermed maa Edith foreløbig lade sig nøje.

Koncerten.

Der gaar saa atter nogle Aar, hvori de to Veninder ikke ser eller hører noget til hinanden, indtil Edith en Dag tilfældigt i Avisens Annoncespalter ser, at Yvonne har averteret en stor Koncert i Krystalpaladset.

Selvfølgelig maa hun og hendes Mand derhen, og efter Koncerten souperer de sammen med Yvonne og en af hendes mange Tilbedere, en ældre, russisk Fyrste, der følger hende overalt som en Skygge.

Endnu en Gang anmoder Edith Yvonne om dog at unde sig en 14 Dages Ro hos hende og hendes Mand, og af det dybe, brændende Blik, hvormed Kaj betragter

Efter Souper'en.

Yvonne, forstaar man, at han i endnu højere Grad end Edith ønsker, at Yvonne skal tage imod Indbydelsen, men heller ikke denne Gang lader Yvonne sig friste. Hun maa ud i den store Verden og arbejde — for at leve!

Men efter nogle Aars Forløb overraskes Edith pludselig en Dag af et Brev fra Yvonne med Meddelelsen om,

Fristelsen.

Reddet!

at nu kommer hun og bliver hos dem en 14 Dages Tid. — Der bliver idel Glæde hos Kai og Edith. De stiller paa Banegaarden og modtager hende, det bedste Værelse bliver stillet til hendes Disposition — ja, de véd ikke, hvor godt de vil gøre det for hende.

Ganske vist sluger jo den lille Pige en stor Del af

I Fægtesalen.

Stakkels Edith!

Ediths Tid, saa hun ikke kan ofre sig saa meget for Yvonne, som Høfligheden kræver, men til Gengæld tager Kai sig saa meget desto mere af hende. De rider sammen og spiller sammen, og den stakkels Kai er snart helt fra det, bare han ser ind i hendes dybe, uudgrundelige Øjne.

Duellen.

Kaj sprænger Døren.

I et ubehersket Øjeblik fortæller han hende, hvordan det er fat med ham, men hun afviser ham bestemt. Hun tør jo ikke høre paa ham — hun kan jo ikke bringe over sit Hjerte at gøre Edith Fortræd.

Efter den Tid søger hun at undgaa ham, men en Dag, da de er ude at bade sammen, gribes hun pludselig

Tilgiv mig!

af et Ildebefindende, og kun med Nød og næppe lykkes det Kai at frelse hende.

Og fra den Dag er det, som om de er kommen hinanden nærmere. Hun kan ikke længere modstaa hans voldsomme Lidenskab, hun føler jo selv den samme fortærende Ild i sig, og uden egentlig selv at vide det, glider de mod hinanden for tilsidst at mødes i et glødende Kys.

Stakkels Edith! Hun lever endnu i lykkelig Uvished, men hun faar desværre tidsnok den sørgelige Sandhed at vide.

En Dag overrasker hun dem i Kais Fægtesal, og ude af sig selv af Raseri tvinger hun Yvonne til at duellere med sig, efter at hun først har lukket Kai inde.

Raseriet har imidlertid taget Magten fra hende, hun er ufornuftig nok til at blotte sig, og Resultatet bliver, at hun et Øjeblik efter ligger blødende for Yvones Fødder.

Kai, der aner Uraad, sprænger Døren og bliver ganske bestyrtet, da han ser, hvad der er gaaet for sig. Ude af sig selv af Fortvivlelse løfter han Edith op til sig og beder hende om Tilgivelse for, hvad han har forbrudt imod hende, medens Yvonne sniger sig ud af Døren, bort fra det Hus, som hun har været lige ved at lægge øde.

Filmen, saavel som dens Plakat- og Program-Tekst
o. a. lignende Materiale ejes med absolut Eneret af

A/s Fotorama,
Aarhus - København - Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.

KÆRLIGHED OG VENSKAB

Wenn die Liebe stirbt

NORDISCHE FILMS CO. G. M. B. H., BERLIN SW. 48, Friedrichstr. 13
Telephon: Amt Mpl., Nr. 10191

Telegr.-Adr.: „Nordfilm“

1005

Wenn die Liebe stirbt.

Die blonde sanfte Edith Brun, und die dunkle, wilde Yvonne Breville, sind die Unruhigen in der Pension. Während der Turnstunde, beim Unterricht, kurz überall albern sie herum, und machen Dummheiten, wie eben zwei ausgelassene, lebensfrohe Kinder, die vollkommen glücklich über das Leben sind wie über alles, was zum Leben gehört. Aber eines Tages stürmt das Unglück auf sie ein: Ediths Mutter kommt mit einer Trauerbotschaft nach der Pension: Ediths Vater ist gestorben, und jetzt soll sie natürlich sofort nach Hause, um in die Einsamkeit der Mutter etwas Sonnenschein zu bringen. Das ist für die beiden Freundinnen ein harter Schlag: von einander scheiden zu müssen, einander nicht mehr sehen, noch ihre kleinen Heimlichkeiten anvertrauen zu dürfen. Tränen stehen in den schönen Mädchenaugen, als die Koffer gepackt

werden, und als die Vorsteherin es der Yvonne abschlägt, die Freundin auf dem Bahnhof begleiten zu dürfen, erspäht sie einen günstigen Augenblick, sich hinten ans Auto zu hängen, so daß sie dennoch Edith den letzten Abschiedskuß auf dem Bahnhof geben kann. Die Zeit vergeht, und die jungen Mädchen rücken einander immer ferner. Yvonne, die schon als Kind eine prächtige Stimme gehabt, arbeitet fleißig daran, diese weiter auszubilden. Sie hat weder Familie noch Freunde, ein fremder Vogel im fremden Lande, der ausschließlich auf sich selbst angewiesen ist. Edith dagegen, rückt weiter auf der Bahn vor, die nun einmal für die jungen Mädchen aus guter Familie vorgezeichnet ist: sie verlobt sich mit einem flotten Offizier, Karl Hornung, der Direktor einer Fechtschule ist; ein Jahr später ist sie verheiratet, und wiederum nach einem Jahre konzentrieren sich alle ihre Gedanken auf das kleine süße Mädchen, das sie geboren hat. In all ihrem Glücke jedoch vergißt sie

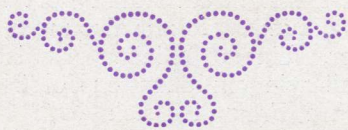
nicht der Freundin, und nachdem sie ausgekundschaftet hat, schreibt sie ihr, und bittet sie, sie zu besuchen, um ihr unendliches Glück zu teilen, aber Yvonne sagt nein. Sie ist jung und ehrgeizig, und will vorwärts kommen. „Wenn ich einmal als eine berühmte Diva Ruhe bedarf, werde ich Dein freundliches Anerbieten annehmen“, schreibt sie zurück, und damit muß sich Edith vorläufig zufrieden geben. Wieder vergehen einige Jahre, in denen die Freundinnen nichts von einander hören, bis Edith eines Tages aus den Annoncen der Tageszeitungen ersieht, daß Yvonne

ein großes Konzert im Kristallpalast geben wird. Natürlich muß sie mit ihrem Mann dort hin, und nach dem Konzert soupieren sie mit Yvonne und einem ihrer vielen Anbeter, einem ältlichen, russischen Fürsten, der ihr überall wie ein Schatten folgt. Noch einmal bittet Edith ihre Freundin, sich doch 14 Tage Ruhe zu gönnen, und diese Zeit bei ihr und ihrem Manne zuzubringen, und der lange, glühende Blick, mit dem Hornung die Sängerin betrachtet, ist ein beredtes Zeugnis dafür, daß er noch in weit höherem Grade als Edith es wünscht; Yvonne möge die Einladung annehmen, aber auch dieses Mal läßt Yvonne sich nicht überreden. Sie muß hinaus, — hinaus in die große Welt, und arbeiten, — um zu leben! Aber nachdem einige Jahre verflossen sind, wird Edith eines Tages durch einen Brief Yvannes überrascht, worin die Freundin ihr mitteilt, daß sie jetzt käme, und ungefähr 14 Tage bei Edith zu bleiben gedenke. Das ist eine

Freude für Hornung und Edith. Sie empfangen Yvonne am Bahnhof und stellen ihr das beste Zimmer ihres Heims zur Verfügung. Sie wissen gar nicht, was sie ihr gutes antun sollen. Zwar nimmt das Töchterchen einen großen Teil von Mutters Zeit in Anspruch, so daß sie sich Yvonne nicht ganz so widmen kann, wie es die Höflichkeit verlangt, dafür aber nimmt sich Hornung um so wärmer ihrer an. Sie reiten zusammen aus, sie spielen zusammen, und der arme Mann ist bald ganz betört, wenn er nur in ihre tiefen, unergründlichen Augen sieht. In einem unbeherrschten Augenblick erzählt er ihr, wie es um ihn stehe; sie aber weist ihn, wenn auch ängstlich, so doch bestimmt ab. Sie wagt es ja nicht, ihn anzuhören, sie bringt es nicht übers Herz, Edith Kummer zu bereiten. Nach dieser Zeit sucht sie ihn zu meiden, aber eines Tages, als sie zusammen baden, wird Yvonne plötzlich von einem Unwohlsein ergriffen, und nur mit genauer Not gelingt es Kai, sie zu retten. Von jenem Tage an ist es so, als wären sie einander näher gekommen. Sie kann seiner gewaltigen Leidenschaft nicht länger widerstehen; fühlt sie doch selbst das verzehrende Feuer in ihrem Innern, und ohne es recht selbst zu wissen, neigen sie mehr und mehr zu einander, um sich zuletzt in einem glühenden Kuß zu begegnen. Arme Edith! Noch lebt sie in glücklicher Unwissenheit, aber noch früh erfährt sie die traurige Wahrheit. Eines Tages überrascht sie die beiden in Hornungs Fechtsaal, und außer sich vor Wut, zwingt sie Yvonne, sich mit ihr zu duellieren, nachdem sie zuerst Hornung eingeschlossen hat. Ihre übermäßige Erregtheit raubt ihr alle Macht über sich; sie ist so unvorsichtig, sich zu entblößen, und die Folge ist, daß sie einen Augenblick später blutend zu Yvonne Füßen liegt. Hornung, der Unheil ahnt, sprengt die Tür und ist tief erschüttert, als er sieht, was sich zugetragen hat. Außer sich vor Verzweiflung für das, was er an ihr verbrochen hat, während Yvonne sich aus der Tür schleicht, fort von dem Hause, das sie fast zugrunde gerichtet hätte.

Erscheinungstag: 13. Januar 1912

Preis: 950.— Mark   Zensiert

KÆRLIGHED & VENSKAB.

Persønerne:

Yvonne Breville.

Edith Brun, hendes Veninde.

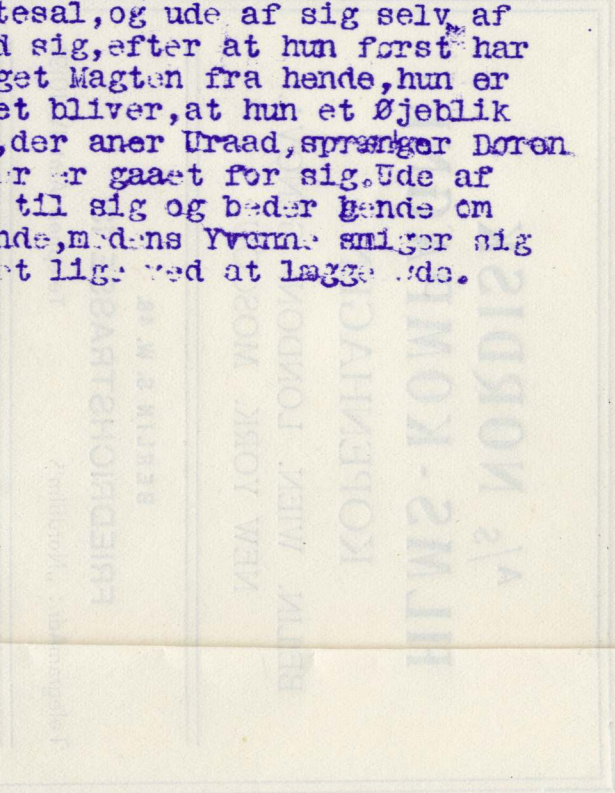
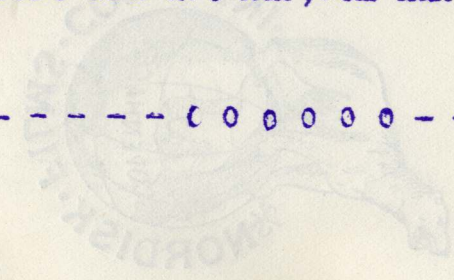
Kai Hornung, Direktør for en Fægteskole.

Den blonde, blide Edith Brun, og den mørke viltre Yvonne Breville er Pensionens urolige Hoveder. I Gymnastiktimen, under Læsningen, kort sagt alle Vegne fjanter og pjanker de som de to kaade, livsglade Børn, de er, fuldt ud lykkelige over Livet og over hvad Livets er. Men en skønne Dag strømmer Ulykken ind over dem. Edith's Moder kommer ud til Pensionen med et Sorgens Budskab: Edith's Fa'r er død, og nu maa hun selvfølgelig komme hjem straks for at sprede lidt Sol ind i Moderens triste Ensomhed. Det er et haardt Slag for de to smaa Veninder, at skulle skilles, ikke at se hinanden mere, aldrig mere betro hinanden sine smaa Sorger. Graaden staar i de to Ungpigeøjne, da Kuffertterne pakkes, og da Forstanderinden nægter Yvonne at følge Edith paa Banegaarden, ser hun sit Snit til at hænge bag paa Bilen saa hun paa denne Maade alligevel kommer til at give Edith det sidste Afskedskys paa Banegaarden. Tiden gaar, og de to Veninder fjærnes mere og mere fra hinanden. Yvonne, der fra Barn har haft en prægtig Stemme, arbejder flittigt for at faa denne videre uddannet. Hun har hverken Slægt eller Venner, en fremmed Fugl i et fremmed Land, der udelukkende er henvist til at stole paa sig selv. Edith derimod gaar frem ad den engang afstukne Bane for unge Piger af god Familie. Hun bliver forlovet med en flot Officer, Kai Hornung, Direktør for en Fægteskole. Aaret efter er hun gift, og atter Aaret efter kredsen alle hendes Tanker om den lille søde Pige, hun har født til Verden. Men midt i al hendes Lykke har hun dog Tid til at tænke paa Veninden, og da hun faar opspurgt, hvor hun er, skriver hun til hende og inviterer hende til at besøge sig, for at ogsaa hun kan faa Del i hendes uendelige Lykke. Men Yvonne siger Nej. Hun er ung og ærgerrig og vil frem i Verden. Naar jeg engang som en berømt trænger til Hvile, benytter jeg mig af dit elskværdige Tilbud, skriver hun tilbage, og dermed maa Edith foreløbig lade sig nøje. Der gaar saa atter nogle Aar, hvori de to Veninder ikke ser eller hører noget til hinanden, indtil Edith en Dag tilfældigt i Avisens Annonce-spalter ser, at Yvonne har averteret en stor Koncert i Krystalpaladset. Selvfølgelig maa hun øg hendes Mand derhen, og efter koncerten souperer de sammen med Yvonne og en af hendes mange Tilbedere, en ældre russisk Fyrste, der følger hende overalt som en Skygge. Endnu engang anmoder Edith Yvonne om dog at unde sig en 14'Dages Ro hos hende og hendes Mand, og af det dybe brændende Blik, hvormed Kai betragter Yvonne, forstaar man, at han i endnu højere Grad end Edith ønsker, at Yvonne skal tage imod Indbydelsen, men heller ikke denne Gang lader Yvonne sig friste. Hun maa ud, ud i den store Verden og arbejde - for at leve! Men efter nogle Aars Forløb overraskes Edith pludselig en Dag af et Brev fra Yvonne med Meddelelsen om, at nu kommer hun og bliver hos dem en 14'Dages Tid. Der bliver Glæde hos Kai og Edith. De stiller paa Banegaarden og modtager hende, det bedste Værelse bliver stillet til hendes Disposition - ja, da ved ikke, hver godt de vil gøre det for hende. Ganske vist sluger jo den lille Pige en stor Del af Ediths

Tid, saa hun ikke kan ofre sig saa meget for Yvonne som Hæfligheden kræver det, men til Gengæld tager Kai sig saa meget desto mere af hende. De rider sammen og spiller sammen, og den stakkels Kai er snart helt fra det, bare han ser ind i hendes dybe, uudgrundelige Øjne. I et ubehersket Øjeblik fortæller han hende, hvordan det er fat med ham, men hun afviser ham ængstelig, men bestemt. Hun tør jo ikke høre paa ham - hun kan jo ikke bringe over sit Hjerte at gøre Edith Fortrød. Efter den Tid søger hun at undgaa ham, men en Dag, da de er ude at bade sammen, gribes hun pludselig af et Ildebefindende, og kun med Nød og næppe lykkes det Kai at frelse hende. Og fra den Dag er det, som om de er kommen hinanden nærmere. Hun kan ikke længer modstaa hans voldsomme Lidenskab, hun føler jo selv den samme fortærende Ild i sig, og uden egentlig selv at vide det, glider de mod hinanden, for tilsidst at mødes i et dødede Kys. Stakkels Edith, hun lever endnu i lykkelig Uvished, men hun faar desværre tidsnok den sorgelige Sandhed at vide. En Dag overrasker hun dem i Kais Fægtesal, og ude af sig selv af Raseri, tvinger hun Yvonne til at duellere med sig, efter at hun først har lukket Kai inde. Raseriet har i imidlertid taget Magten fra hende, hun er uforsigtig nok til at blotte sig, og Resultatet bliver, at hun et Øjeblik efter ligger blødende for Yvannes Fødder. Kai, der aner Uraad, springer Døren og bliver ganske bestyrtet, da han ser, hvad der er gaaet for sig. Ude af sig selv af Fortvivlelse løfter han Edith op til sig og beder hende om Tilgivelse for hvad han har forbrudt imod hende, medens Yvonne smilger sig ud af Døren, bort fra det Hus, som hun har været lige ved at lægge sig

----- 0 0 0 0 0 0 -----

**A/s NORDISK
FILMS - KOMPAGNI
KOPENHAGEN**

**BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

TelegramAdr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.

AMOUR ET AMIÉTÉ.

La blonde et douce Edith et la brune et vive Yvonne sont les plus dissipées de la pension. A la gymnastique, en classe, partout elle font toutes sortes de bêtises, et s'amuse comme de vrais enfants qu'elles sont, heureuses de jouir de la vie. Mais un beau jour le malheur les frappe. La mère d'Edith vient la voir à la pension pour lui annoncer la triste nouvelle de la mort subite de son père et pour la remmener à la maison, où elle se sent trop seule à présent. C'est un coup terrible pour les deux petites amies de devoir de ne plus jamais pouvoir se confier mutuellement leur petits soucis. Les deux jeunes filles pleurent en faisant les malles, et la directrice ayant refusé à Yvonne la permission d'accompagner son amie à la gare, elle profite d'un moment propice pour s'accrocher derrière l'automobile. De cette manière elle arrive tout à même à embrasser son amie à la gare. Le temps passe, et les deux amies deviennent de plus en plus étrangère l'une à l'autre. Yvonne qui a une voix magnifique s'applique de toutes ses forces à la former. Elle n'a ni parents ni amis, elle est comme l'oiseau sur la branche, n'ayant personne sur qui compter. Edith au contraire suit la ligne tracée pour les jeunes filles de bonne famille. Elle épouse un élégant officier, Monsieur Jean Bréban, directeur d'une salle d'armes, et l'année suivante elle est entièrement occupée de la jolie petite fille qu'elle a mise à monde. Mais au milieu de tout son bonheur elle pense souvent à son ancienne amie, et le hasard lui ayant fourni son adresse elle lui écrit pour l'inviter à venir passer quelque temps dans sa maison pour lui faire partager son immense bonheur.. Mais Yvonne refuse. Elle est jeune et ambitieuse, elle veut arriver, elle rêve la gloire, et elle répond à son amie: "Je profiterai de ton aimable invitation, si un jour, quand je serai devenue une grande cantatrice, j'ai besoin d'un peu repos, et Edith se voit obligée de se contenter de cette promesse. Il se passe encore quelques années, pendant lesquelles les deux amies sont sans nouvelles l'une de l'autre. Puis un jour Edith lit dans les annonces d'un journal, qu'Yvonne va donner un grand concert dans le Palais de Cristal. Il va sans dire, qu'Edith et son mari assistent à ce concert, et après ils souper avec Yvonne et un de ses nombreux adorateurs, un prince russe, qui la suit partout. De nouveau Edith demande à Yvonne de prendre un peu de repos, et de venir passer une quinzaine de jours chez elle. Son mari se joint à elle pour persuader Yvonne d'accepter l'invitation, et le regard brûlant qu'il attache sur Yvonne dit bien qu'il souhaite autant que sa femme cette visite. Mais Yvonne ne se laisse pas tenter, elle refuse encore. Elle a un impérieux besoin de s'illustrer encore, et elle repart. Mais au bout de quelques années, Edith a la surprise de recevoir un jour une lettre de son amie qui lui annonce sa visite.

Edith et son mari sont heureux. Ils viennent chercher Yvonne à la gare, ils mettent leur plus belle chambre à sa disposition, et font de leur mieux pour lui être agréables. Il est vrai, que la petite fille d'Edith occupe une grande partie de son temps, ce qui l'empêche de s'occuper d'Yvonne, autant qu'elle le voudrait bien, mais en revanche son mari a pour elle tous les égards; ils montent à cheval ils jouent, et le pauvre Jean ne tarde pas à s'éprendre de cette Yvonne aux yeux profonds, énigmatiques. Dans un moment de folie il lui dit qu'il l'aime, elle se trouble, mais le repousse avec fermeté. Elle ne peut pas l'écouter. Elle n'a pas le coeur de faire de la peine à Edith. Dès ce moment elle s'efforce de l'éviter, mais un jour qu'ils sont allés se baigner, elle est prise d'un malaise subit et faillit se noyer, et c'est à grand peine que Jean réussit à la sauver. Dès lors ils se sentent encore plus rapprochés l'un de l'autre. Elle n'a plus la force de résister à son ardent amour, car elle se sent dévorée par le même feu que lui. Sans s'en rendre compte ils glissent l'un vers l'autre pour s'unir à la fin dans un brûlant baiser. Pauvre Edith! elle ignore encore ce qui se passe autour d'elle, jusqu'à ce qu'un beau jour elle apprend la cruelle vérité: elle surprend Jean et Yvonne dans la salle d'armes. Hors d'elle, et après avoir enfermé Jean, elle oblige Yvonne de se battre en duel avec elle. Cependant la fureur l'emporte, elle est assez imprudente pour se mettre à découvert un instant, elle est frappée par le fer d'Yvonne et tombe sanglante à ses pieds. Jean, qui pressant un malheur enfonce la porte et s'arrête stupéfait à la vue de ce qui se passe. Plein de désespoir il prend Edith dans ses bras et la supplie de pardonner le mal qu'il lui a fait, tandis qu'Yvonne se glisse au dehors et quitte la maison où elle a failli causer un malheur irréparable.

--- o o 0 0 o o ---

**A/s NORDISK
FILMS - KOMPAGNI
KOPENHAGEN**

**BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“.

Telephon Amt IV 10191.
